

התורה לב

יש צדיקים גנוזים, והם יודעים פנים בתורה, אך הם צריכים להעלים תורתם, וכמו שמספרין מעשה מהבעל-שם-טוב עם הדרשן. וגם אצלו יש לפעמים, שיודע תורה שיש לה פנים, דהינו פנים בתורה והוא צריך להעלימה, ואינו אומר וּלְפַעְמִים אינו כותבה כלל, ולפעמים כותבה ואחר-כך שורפה. ובאמת אם היתה נכתבת, היתה מזה ספר והיה בא בתוך העולם. וגם יש בהם שמות, בחינת שמי שנכתב בקדשה, אך העולם מקלקלין זאת, וצריכין להעלימה ולשורפה.

אבל הוא טובה להעולם, מה שנעלם ונשרף תורות וספרים הללו. כי גם יש כמה ספרים, שכבר נעשו ספרים ונמחו ונאבדו מן העולם, כי בודאי הצדיקים הגדולים הקדמונים, תנאים ואמוראים וכיוצא בהם, עשו ספרים הרבה, אך נאבדו. אך הוא טובה להעולם, כי אם לא היתה זאת, לא היתה אפשר לנו כלל להתקרב להשם יתברך.

כי יש הרבה ספרי מינין, שאם היו, חס ושלום, מתפשטין בעולם, לא היתה אפשר כלל להתקרב להשם יתברך. כי ירבעם בן נבט, שעשה שני עגלי זהב ואמר: "הנה אלקיך ישראל" וכו' (מלכים א' י"ב), והטעה כל ישראל אחריהם – היעלה על הדעת, שהטעה עם רב בשטות כזה לעבד עגלים, אך בודאי היתה בזה חכמות גדולות מאד מאד של אפיקורסות ואם היתה, חס ושלום חס ושלום, רחמנא לצלן, נמצא עתה דף אחד מספרים הללו, חס ושלום, היו מתרחקים מאד מהשם יתברך, ולא היתה אפשר להתקרב אליו יתברך כלל. ובשביל זה הוא טובה מה

שְׁנַתְעֲלִמִין וְנִשְׁרָפִין הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים הַנִּ"ל:

כי הַסְּפָר הוּא בְּחִינַת שֵׁם ה', בְּבַחֲיַנַּת: "מַגִּדֵּל עֵז שֵׁם ה', בּו יְרוּיָן צְדִיק וְנִשְׁגָּב" (מְשִׁלֵי י"ח). וְאִיתָא בְּזוּהַר (בְּרֵאשִׁית דָּף לז:): שֵׁם ה' - דָּא סְפָר, כִּי סְפָר בְּמִסְפָּר שֵׁם, כַּמּוּבָא. כִּי הַסְּפָר הוּא בְּחִינַת שְׁמֵי שְׁנֵכְתָב בְּקִדְשָׁהּ, וְנִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם וְעוֹשֶׂה שֵׁם. וְדַע, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לְשָׁמַר אֶת בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁיֵשׁ לוֹ. כִּי כָל אֶחָד כְּפִי קִדְשָׁתוֹ וְטְהָרָתוֹ, כֵּן יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת מְשִׁיחַ, וְצָרִיךְ לְשָׁמַר מְאֹד, שֶׁלֹּא יִתְקַלְקַל בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁלוֹ. וְעַקֵּר הַדְּבָר שָׁבוּ תְּלוּי בְּחִינּוֹת מְשִׁיחַ הוּא שְׁמִירָה מְנַאֲוֶה. כִּי מְשִׁיחַ הוּא בְּחִינּוֹת חֲטָט, בְּבַחֲיַנּוֹת (אִיכָה ד): "רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ ה'", וְנֶאֱוָה תְּלוּי בְּחֲטָט, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כ): "לֹא תִנְאָף". וְאִיתָא בַּמִּדְרָשׁ (רַבָּה פְּרָשֶׁת נָשָׂא פְּרָשָׁה י): 'לֹא תִהְיֶה אָף'. וְצָרִיךְ לְשָׁמַר עֲצֻמוֹ מְאֹד אֲפִלּוּ מִרִיחַ נְאוּף, כִּי הוּא פּוֹגֵם בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁלוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲטָט כַּנִּ"ל. וּבְחִינַת מְשִׁיחַ הוּא שׁוֹרָה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵיתָא, דְּהֵינּוּ הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמַגְלִין הַפָּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְשֵׁם מְרַחֵף רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, בְּבַחֲיַנַּת (בְּרֵאשִׁית א): "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם". 'רוּחַ אֱלֹקִים - דָּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ' (זוהר וַיְחִי דָּף רמ.). 'שְׁמֵרְחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם', וּמַיִם הוּא הַתּוֹרָה, כַּמּוּבָא (תַעֲנִית ד', ב"ק י"ז):

וְדַע, שְׁבַחֲיַנַּת - "רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ ה'" - נַעֲשֶׂה רוּח־קְנָאָה, שְׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא; בְּכָל מְקוֹם שֶׁמוּצֵא שֵׁם נְאוּף, הוּא נַעֲשֶׂה רוּח־קְנָאָה וּמְקַנָּא עַל זֶה לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטְהָרָתוֹ. וּפְעָמִים "מְקַנָּא וְהִיא נְטֻמָּאָה, אִז עָבַר עָלָיו רוּח־קְנָאָה וְכוּ' וְהִיא לֹא נְטֻמָּאָה", (בְּמִדְבָר ה) כִּי לְגַדֵּל עֵצִים קִדְשָׁתוֹ וְטְהָרָתוֹ, אָף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא נְטֻמָּאָה, הוּא מְקַנָּא עַל הַסְּתִירָה לְבַד, כִּי נִחְשָׁב פָּגָם כְּנֶגֶד עֵצִים טְהוֹרָתוֹ שֶׁל הָרוּח־קְנָאָה, וְנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי-זֶה לְפְעָמִים גַּט. וְעַל-כֵּן נִקְרָא

הַגֵּט "סֵפֶר כְּרִיתוֹת" (דְּבָרִים כ"ד), כִּי נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַסֵּפֶר, שֵׁשׁ שׁוֹרָה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא הַרוּח־קְנָאָה כַּנִּ"ל. אוֹ שִׁמְשֻׁקָה אוֹתָהּ מִיָּמֵי מְאָרְרִים, וְאֲזִי נִבְדָּקְתָּ אִם נִטְמָאָה וְכוּ' וְאִם לֹא, אֲזִי אֶדְרָבָא: "וְנִקְתָּה וְנִזְרַעְתָּ זֶרַע" וְכוּ':

וְדַע, שֵׁשׁ יְחוּדָא תִּתְאַף שְׁבֻזָּה הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּכִשְׁרוֹת גָּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה כָּל-כָּף, עַד שָׁבוּ תְּלוּי יְחוּדָא עֲלֵאָה. שֶׁהִינּוּ דְהִינּוּ הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, כְּשֵׁרִים כָּל-כָּף, שֶׁהִיא כְּשִׁרָה מְאֹד וְאִין בָּהּ שׁוּם שְׁמִיץ פְּסוּל, וְגַם הוּא כְּשֵׁר מְאֹד, וְזוּוּגָם בְּכִשְׁרוֹת וּבְקִדְשָׁה כָּל-כָּף, שָׁבוּ תְּלוּי יְחוּדָא עֲלֵאָה. כִּי 'אִישׁ וְאִשָּׁה, זְכוּ – שְׂכִינָה שְׁרוּיָה בֵּינֵיהֶם' (כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, סוּטָה י"ז), כִּי יֵשׁ בּוֹ יו"ד וּבָהּ ה"א, שֶׁזֶּהוּ יְחוּדָא עֲלֵאָה. וְזֶה הַזּוּוּג וְהַיְחוּדָא תִּתְאַף הוּא יָקָר מְאֹד מְאֹד, מֵאַחַר שְׁבֻזָּה הָעוֹלָם נַעֲשֶׂה יְחוּדָא תִּתְאַף בְּקִדְשָׁה כָּזוֹ, שָׁבוּ תְּלוּי יְחוּדָא עֲלֵאָה.

וְהִנֵּה הַרוּח־קְנָאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ כַּנִּ"ל, שֶׁהוּא מְקַנָּא עַל גְּאוּף, מֵהוּ הוּא עוֹשֶׂה כָּאֵן, מֵאַחַר שֶׁהֵם קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים מְאֹד, אֵךְ דַּע, שְׁכָאֵן בָּא הַרוּח־קְנָאָה בְּשִׁבִיל אֲהָבָה. כִּי אֵיתָא בְּזִתָּר (וַיְחִי דָף רמ"ה): 'כָּל רְחִימוּתָא דְלֹא קְשִׁיר עִמָּה קְנָאָה, לֹא רְחִימוּתָא רְחִימָא', הִדָּא הוּא דְכִתִּיב: "כִּי עֲזָה כִּמּוֹת אֲהָבָה, קָשָׁה כְּשִׂאוֹל קְנָאָה". כִּי הַקְנָאָה מוֹרָה עַל אֲהָבָה. כִּי מִחֲמַת גָּדֹל הָאֲהָבָה הוּא מְקַנָּא בָּהּ: "אַל תִּסְתְּרִי" כִּיִּי שְׁלֹא יִתְקַלְקַל הָאֲהָבָה, חֵם וְשָׁלוֹם, וְזֶה פּוֹעֵל כָּאֵן הַרוּח־קְנָאָה הַנִּ"ל בְּשִׁבִיל אֲהָבָה כַּנִּ"ל. אֵךְ מִחֲמַת שְׂאֵף-עַל-פִּי-כֵן זֶה הַיְחוּדָא תִּתְאַף הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם, יוֹכֵל לְהִתְקַלְקַל הַשָּׁלוֹם שְׂבִינֵיהֶם, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַרוּח־קְנָאָה. כִּי הַקְנָאָה, אֲפִי-עַל-פִּי שֶׁהִיא בְּשִׁבִיל אֲהָבָה, יְכוּלָה לְהַטִּיל מַחֲלָקָת, חֵם וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי שְׂמִקְנָא לָהּ וְכוּ':

וְעַל-כֵּן יָדַע, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה צָרִיכִין הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים לְהַעֲלִים תּוֹרָתָם, לְשַׂרְפֵּן וּלְהַאֲבִידוֹן בְּנִ"ל, כְּדֵי שִׁיְהִי נִסְתַּלַּק הָרוּחַ-קְנָאָה, שְׁלֹא יִקְלָקֵל, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁלוֹם הַזּוּג הַקָּדוֹשׁ הַנִּ"ל. כִּי יַחֲוֹדָא תַּתָּא שְׁלָהֶם יָקָר מְאֹד, וּכְשֶׁנִּתְקַלְקַל שְׁלוֹם שְׂבִינֵיהֶם עַל-יַדֵי הָרוּחַ-קְנָאָה בְּנִ"ל, הוּא הַפֶּסֶד גָּדוֹל מְאֹד. וְעַל-כֵּן מְכַרְחִין שִׁיְהִיו נְאֻבְדִין הַתּוֹרוֹת וְהַסְּפָרִים הַנִּ"ל, כְּדֵי לְסַלֵּק הָרוּחַ-קְנָאָה. כִּי הָרוּחַ-קְנָאָה הוּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא שׁוֹרָה עַל אַנְפֵי אֲוֵרֵיתָא, דְּהֵינּוּ הַסְּפָרִים בְּנִ"ל נִמְצָא כְּשֶׁנִּשְׂרַפִּין וְנְאֻבְדִין הַסְּפָרִים, מִמִּילָא נִסְתַּלַּק הָרוּחַ-קְנָאָה, שֶׁהוּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁשׁוֹרָה עַל הַסְּפָרִים בְּנִ"ל.

וְזֶהוּ סוּד "שְׁמֵי שְׁנִכְתַּב בְּקִדְשָׁה - יִמְחָה". כִּי הַסֵּפֶר הוּא בְּחִינַת שֵׁם ה', בְּחִינַת 'שְׁמֵי שְׁנִכְתַּב בְּקִדְשָׁה' בְּנִ"ל. וְאִמְרָה תּוֹרָה, שִׁיִּמְחָה וְיִאָּבֵד, כְּדֵי לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, דְּהֵינּוּ זּוּג הַקָּדוֹשׁ הַנִּ"ל, שֶׁבְּשִׁבִיל הַשְׁלוֹם שְׂבִינֵיהֶן נִמְחִין וְנְאֻבְדִין הַסְּפָרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁמֵי שְׁנִכְתַּב בְּקִדְשָׁה בְּנִ"ל. וְאִזִּי נוֹשְׂאִין קַל-וַחֲמֹר לְמַעְלָה (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, (שְׁבַת קט"ז): וְכֵן שְׁמֵי שְׁנִכְתַּב בְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא הַסְּפָרִים הַקָּדוֹשִׁים הַנִּ"ל, אִמְרָה תּוֹרָה - יִמְחָה - בְּשִׁבִיל לְהַטִּיל שְׁלוֹם וְכוּ', סְפָרֵי הַמִּינִין שֶׁהֵם מִטִּילִין שְׁנָאָה וְתַחֲרוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל וְכוּ', עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיִּמְחוּ וְיִאָּבְדוּ וְיַעֲקְרוּ מִן הָעוֹלָם, שִׁיִּמַּח וְיַעֲקֹר זְכָרָם מִן הָעוֹלָם. נִמְצָא שְׁעַל-יַדֵי אֲבִדַת הַסְּפָרִים הַקָּדוֹשִׁים בָּא טוֹבָה, שֶׁנְּאֻבְדִין וְנַעֲקָרִין סְפָרֵי הַמִּינִין, וְאִזִּי יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתִבְרַךְ, אָמֵן:

סֵדֶר קָצוֹר לְקוּטֵי מְנוּחָה רַחֲמֵי יְיָ

תּוֹרָה ל

א כְּשֶׁבָּא סֵפֶר חֵדֶשׁ לְעוֹלָם וְיֵשׁ חֲדוּשִׁין שְׁנַעֲשִׂין עַל-יַדֵי דְמַעוֹת.

כי צריכין לבבות מקדם שמחדשין בתורה כמבאר בלקוטי א'
סימן רס"ב אז אלו הדמעות שמהם נעשה הספר החדש עומדין
כנגד גזרות האמות ומבטלים אותם:

תורה לא

א על-ידי הנגינה אדם נכר אם קבל עליו על תורה:

תורה לב

א כל אחד מישראל כפי טהרתו וקדשותו כן יש לו בחינת משיח.
וצריך לשמר עצמו מאד שלא יתקלקל בחינת משיח שלו. ועקר
הוא שישמר את עצמו מנאוף וצריך לשמר את עצמו מאד אפלו
מריח נאוף כי הוא פוגם בחינת משיח שלו:

ב רוחו של משיח נעשה רוח קנאה והולך ומקנא בכל מקום שיש
שם פגם נאוף. ואפלו במקום שאין שם נאוף גמור רק פגם
בעלמא הוא גם כן מקנא על זה. כי לגדל הקדשה והטהרה של
בחינת משיח אינו יכול לסבל אפלו פגם בעלמא של נאוף והוא
מקנא מאד על זה רחמנא לצלן:

ג כשהזוג דהינו האיש והאשה כשרים בלי שמין פסול. וזווגם
בכשרות ובקדשה גדולה אז נעשה על-ידי זווגם יחודא עלאה.
וזווג שלהם יקר מאד:

ד הרוח קנאה של משיח שורה על אנפי אוריתא על הספרים
הקדושים שמגליין הפנים של התורה. בבחינת "רוח אלקים
מרחפת על פני המים" הוא התורה. והנה על-ידי הרוח קנאה
יוכל להתקלקל גם השלום שבין האיש והאשה הכשרים. כי הלא
אף-על-פי-כן זווגם הוא בזה העולם. ועל כן בשביל זה הצדיקים
הגדולים מעלימים ספריהם. ולפעמים שורפים אותם כדי שעל-

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תרכו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

יְדִיָּזָה מִמִּילָא יִהְיֶה נִסְתַּלַּק הָרוּחַ קִנְיָהּ שֶׁל מְשִׁיחַ הַשּׁוֹרָה עַל סְפָרֵיהֶם. וְעַל־יְדִיָּזָה לֹא יִתְקַלְקַל חֵם וְשָׁלוֹם שְׁלוֹם הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה הַכְּשָׁרִים. וְהִנֵּה הַסֵּפֶר הוּא בְּחִינַת שֵׁם ה' (כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּזֵהר בְּרֵאשִׁית דָּף ל"ז): בְּחִינַת שְׁמֵי שְׁנֵכֶתֶב בְּקִדְשָׁה. וְאִזּוֹ נוֹשָׂאִין קַל־זַחְמָר לְמַעְלָה (הַמּוֹבָא בְּמַסְכֵּת שַׁבָּת דָּף קט"ז) וּמָה שְׁמֵי שְׁנֵכֶתֶב בְּקִדְשָׁה (שֶׁהוּא הַסֵּפֶרִים הַקְּדוּשִׁים) אָמְרָה תּוֹרָה יִמָּחָה בְּשָׁבִיל לְהַטִּיל שָׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁתוֹ, סְפָרֵי הַמִּינִים שְׁמַטִּילִים שְׁנָאָה וְתַחֲרוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁימָחוּ וְיֵאבְדוּ וְיַעֲקְרוּ מִן הָעוֹלָם. נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי שְׁנָאָבְדוּ סְפָרִים קְדוּשִׁים שֶׁל צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים בָּא טוֹבָה לְעוֹלָם. שְׁנָאָבְדוּ וְנַעֲקְרוּ עַל־יְדִיָּזָה גַם סְפָרֵי מִינִים הַרְבֵּה. וַיְכּוּלִים לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ עַל־יְדִיָּזָה:

סֵדֶר יְצִי מִזֶּהרֶנִי"ת הַיּוֹמִי:

נח אחר כך ישנתי אחר השנה סמוך למנחה של שבת באו אלי רבי זאב מטיראויצע בנו של רבי אליהו גיסו של רבי גרשון שהיה שם אז באדעם ובא רבי זאב הנ"ל עם מחתנו ובנו ועם איזה מלמד מבְּרֵאֵהִילִיב וְשָׂאָר אֲנָשִׁים, וְהָיוּ שְׁתוּיִים קִצָּת וּבָאוּ אֵלַי וְרָצוּ לְקַנּוֹת יַיִן לְכַבּוּדִי וְקִנּוּ יַיִן וְלֹא רָצִיתִי לְשִׁתּוֹת קִדָּם מִנְחָה אַחֲרַי כִּי הִתְפַּלְּלוּ מִנְחָה וְגַם כָּל הָאֲנָשִׁים הַכֹּל הִתְפַּלְּלוּ מִנְחָה שָׁם וְאָכְלוּ כָּלֵם עִמִּי סְעֵדָה שְׁלִישִׁית וְאָמַרְתִּי בְּדַעְתִּי הֲלֹא דָּבָר הוּא, וַיֵּאָתֶה ה' הִיטָה זֹאת, כִּדְרָכִי תָמִיד לְהַסְתַּכֵּל וְלִהְיוֹת שְׂגִיחַ וְלִהְיוֹת בּוֹנֵן עַל כָּל דָּבָר בְּכָל יוֹם אִיךָ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְסַבֵּב עִמִּי בְּכַמָּה סְבוֹת לְטוֹבָה, וּמִרְמֹז רְמִזִּים לְקָרְבֵנִי אֵלָיו בְּאִפְנֵי שְׁאֵזֻכָּה לְדַבֵּר מִדְּבָרֵי תּוֹרָתוֹ וְשִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוֹ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה הַנּוֹרָאִים מְאֹד, אֲשֶׁר יֵשׁ עַל זֶה מְנִיעוֹת אֵין מִסֵּפֶר מְגֻדֵל הַמַּחְלָקָת, אֲשֶׁר מִחֲמַת זֶה הָיָה רְחוּק בְּעֵינַי שְׁאוּכַל לְדַבֵּר אִיזָה דָּבָר מִתּוֹרָתוֹ

הַקְדוּשָׁה בְּאֲדָעִים, אֲבָל כַּמָּה גְדוֹל כַּחוֹ שֶׁל רַבְּנֵינוּ הַקְדוּשׁ זֶכֶר צַדִּיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָה אֲשֶׁר בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל הוּא עוֹזֵר לְלֹא כַח כְּמוֹנֵי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וְלְעוֹלָם יָדוּ עַל הָעֲלִיזָה וּכְבָר גָּמַר וַיִּגְמַר הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ שֶׁהוּא רִצּוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת עַל כֵּן נָתַתִּי אֵל לְבִי גַם אֲזוּ בַּסְּעֵדָה הַשְּׁלִישִׁית הַנִּי"ל שֶׁהַכֹּל מִן הַשָּׁמַיִם וְכָל יוֹם וַיּוֹם מְלֵא רַמְזִים מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ' (פְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה ה' אֱלֹקֵי גְדֻלַּת מְאֹד סִימָן נ"ד) וְאַף עַל פִּי שֶׁבְּתַחֲלָה הָיָה בְּדַעְתִּי לְבָלִי לְהַזְכִּיר דְּבַר מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבְּנֵינוּ בְּאוֹתוֹ סְעֵדָה שְׁלִישִׁית, מִחֲמַת שְׂלֵא הָיוּ אֲנָשִׁים לְשִׁמְעַ וְלִקְבֵּל אֲבָל מִחֲמַת שֶׁאֲכָלוּ עִמִּי כָּל הַנִּי"ל וְגַם רַבִּי צְבִי וְאֲנָשִׁי נְעַמִּירִיב שֶׁהָיוּ בְּשַׁחֲרִית הָיוּ גַם שָׁם אֲזוּ, עַל כֵּן נִתְעוֹרַר לִי חֲשֶׁק קִצָּת לְהַגִּיד בְּפָנֵיהֶם אֵיזָה דְּבַר תּוֹרָה מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבְּנֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה וּבְתַחֲלָה דְּבָרוּ שִׁיחַת חֲלִין שְׁטוּתִים מִעֲנִין מְרַחֵץ וְכוּ', וְאַנִּי הִתְחַלֵּתִי לְכַסֵּף לְמִצָּא מְקוֹם בְּתוֹךְ שִׁיחַתָּם לְכַנֵּם לְאֵיזָה תּוֹרָה וְהָיָה קִשָּׁה לִי לְמִצָּא. בְּתוֹךְ כֵּךְ הָיוּ שָׁם שְׁנֵי מְלַמְדִים, וְדָבָרוּ יַחַד מִעֲנִין "עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס' וְהָיָה לָהֶם אֵיזָה פְּלִפּוּל שֶׁל הֶבֶל בְּעֲנִין זֶה עַד שֶׁנִּשְׁמַע לְאֲזֵנֵי מִזָּה וְהַמְּלַמֵּד הִקְשָׁה אֵיזָה עֲנִין שֶׁנִּכְנַם לְחֻקִּירוֹת שְׂאֵי אֶפְשָׁר לִישָׁבֵן, וְאַנִּי הִבְנַתִּי קִצָּת לְהִיכֵן הַדְּבָר נוֹגַע הַשְּׁבֵתִי שֶׁזֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין עֲנִין פָּרָה אֲדָמָה וּבְכָל הַשְּׁבֵת דְּבַר הַבַּעַל הַבֵּית עִמִּי מִעֲנִין פָּרָה אֲדָמָה אֶף עַל פִּי שְׂלֵא הָיָה לְמִדָּן, אֶף עַל פִּי כֵן בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה הָיָה בְּבֵיתוֹ בַּשְּׁבֵת פָּרֶשֶׁת פָּרָה אֵיזָה דְּרָשׁוֹן וְאָמַר דְּרָשָׁה שֶׁל הֶבֶל, אֲבָל לְהַבַּעַל הַבֵּית הוּטַב מְאֹד מְאֹד, וְזָכַר קִצָּת אֵיזָה דְּבָרִים שֶׁאָמַר עַל הַפִּיּוּט צוּר צְרוּרָה לְאֶלְעָזָר, אֲבָל לֹא הָיָה יוֹדֵעַ לְחַזֵּר דְּבָרָיו הֵיטֵב כִּי לֹא הָיָה בַר אֲרִין אֲבָל עַל יְדֵי כָּל זֶה נִתְעוֹרַר לְבִי לְחַשֵּׁב בְּעֲנִין זֶה מַה שִּׁיכּוֹת יֵשׁ עֲנִין פָּרֶשֶׁת לְעֲנִין נְסִיעַתִּי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תרכח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַף עַל פִּי כֵן לֹא בָּא עַל דַּעְתִּי עַד הַסְּעָדָה שְׁלִישִׁית
שְׁעֵנִין פְּרִשְׁת פָּרָה שְׁשִׁיכָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה מְבֹאֵר הַיָּטִב
בְּהַתּוֹרָה אָבֹא שָׂאוֹל אוֹמֵר קוֹבֵר מֵתִים הָיִיתִי וְכוּ' (לְקוֹטֵי מוֹהַר"ן
נ"ה) וְנִפְלְאֵתִי מְאֹד. אַחַר כֵּן עֲזַרְנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁחִזַּרְתִּי כַּמָּה
דְּבָרִים מִהַתּוֹרָה הַזֹּאת לִפְנֵי הָעוֹלָם בְּזֹאת הַסְּעָדָה שְׁלִישִׁית וְהָיָה
בְּעֵינַי לְפָלֵא גָדוֹל כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁבֻכָּל פַּעַם שְׂאֲנִי חוֹזֵר דְּבָרֵי רַבְּנוּ
זְכוֹנֵנו לְבָרְכָה הוּא נִפְלְאוֹת ה', כִּי יֵשׁ עַל זֶה מְנִיעוֹת אֵין מִסְפָּר:

סֵדֶר לְקוֹטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ט לְזִכּוֹת לְבָרֵךְ הַפֶּסֶק הַלְכָה הוּא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה (שם).
י עַל-יְדֵי שְׂמִדְבָר בְּהַתּוֹרָה בְּדַבּוּרִים, מֵאִיר לוֹ הַדְּבֹר בְּכָל
הַמְּקוֹמוֹת שְׁצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, עַד שְׁזוֹכָה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָת
הַמִּשְׁקָל מִמֶּשׁ. וְכֵן בְּכָל פַּעַם וּפַעַם עַל-יְדֵי כָּל תְּשׁוּבָה וְתְּשׁוּבָה
הוּא הוֹלֵךְ מִמְּדִרְגָה לְמְדִרְגָה, עַד שְׁיוֹצֵא מִמְּדִרְגָה פְּחוּתָה וּבָא
לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעִמְקָה (שם יא).

יא אֵךְ אִי-אֶפְשָׁר לְזִכּוֹת לְדַבּוּר הַמֵּאִיר כְּזֶה, כִּי אִם כְּשִׂמְשֻׁבְרִין
הַגֵּאוֹת וְהַגְּדֹלוֹת שְׁלֵא יְהִיָה לְמוֹדוֹ בְּשִׁבִיל כְּבוֹד לְהַתִּיָּהַר וּלְקַנְטֵר
חֶסֶד וְשָׁלוֹם אוֹ לְקַבֵּל רַבָּנוֹת וְהַתְּנַשְׂאוֹת, וְזֶה תְּלוּי בְּשִׁמִּירַת
הַבְּרִית (שם).

יב עַל-יְדֵי שְׁלֹמְדִים תּוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה, וְהָעֵקֶר עַל-יְדֵי תּוֹרָה שְׁבַעַל
פָּה גְּמָרָא וּפּוֹסְקִים שְׁלֹמְדִים שְׁלֵא לְשִׁמָּה, עַל-יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם
פָּה לְדַבֵּר עֵתֶק עַל צְדִיקֵי אֶמֶת. וּמִזֶּה בָּא הַתְּנַגְּדוֹת שֶׁל הַלּוֹמְדִים
שְׁחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים אֶמֶתִיִּים, כְּמִבְּאֵר בְּפָנִים (שם יב).

יג צָרִיךְ לִידַע קֹדֶם לְמוֹדוֹ שְׁבַשְׁעָה שְׁיוֹשֵׁב לְלָמֵד, הַצְּדִיק שְׁבַגְנֵי-עֵדוֹן
צִיַּת לְקָלִיָה, וְצָרִיכִין לְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמוֹ עִם הַתְּנָא אוֹ הַצְּדִיק שְׁחַדֵּשׁ

וגלה זאת התורה שלומד, ועל-ידי זה נעשה נשיקין בחינת
 התדבקות רוחא ברוחא, וגורם תענוג גדול להתנא. ועל-ידי זה
 יזכה לתשובה לחדש ימיו שעברו בחשך, וכל זה כשלומד תורה
 לשמה כדי לקיים מצות תלמוד תורה ששקול כנגד כלם, ולזכות
 לקיום התורה על-ידי זה. אבל כשלומד רק שלא לשמה בשביל
 שיהיה נקרא למדן וכיוצא, אזי נבלה טובה הימנו, ובודאי אינו
 יכול לדבק את עצמו עם רוח התנא, ועל-ידי זה אינו רואה
 האמת ונעשה שונא וחולק על צדיקי אמת כנ"ל, וזהו גלות
 השכינה שהתורה שבכל פה הוא בגלות בפה הלמדן (שם).

יד הלמדן הכשר על-ידי שלומד תורת התנא, על-ידי זה מחזיר
 נפשו של התנא לתוך גופו (שם).

טו טוב ללמד פוסק עם הבאר הגולה, כדי להזכיר שם התנא או
 הפוסק שחדש זה הדין כדי לדבק רוחו ברוחו וכנ"ל (שם).

טז על-ידי עסק התורה בקדשה מעוררין בתשובה פושעי ישראל
 וגרים. אבל אי-אפשר לזכות לזה כי-אם על-ידי ענוה ושפלות
 בתכלית (שם יד).

סדר ספורי מעשיות הימני:

ויתהלכו באשר יתהלכו, ובאו למדינה אחת והיו שם שומרים
 סביב המדינה ושאלו את השומרים על עסקי המדינה, ומי המלך
 שלכם השיבו השומרים, שבעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, שאז
 נפרדו בני העולם למיניהם כנ"ל, אז בחרו להם בני המדינה
 שלהם, שעקר הוא החכמה, וקבלו עליהם חכם גדול למלך, וזה
 מקרוב מצאו חכם גדול, מפלג בחכמה מאד מאד, ומחל לו המלך
 את המלוכה, וקבלו אותו למלך, כי אצלם היה העקר החכמה,
 ומאחר שמצאו חכם מפלג כזה, על כן קבלו אותו למלך ואמרו

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תרל"ג צמח מנהר צ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אלו השלשה הנ"ל (הינו הממנה והגבור והבעל-תפלה), שגראין הדברים, שזהו החכם שלנו (דהינו החכם של המלך הנ"ל), ובקשו אם אפשר להתראות פנים עמו; והשיבו להם, שיודיעו לו וישאלו אותו והלכו ושאלו, ונתן להם רשות ובאו (אלו השלשה) אל החכם, שהוא המלך של אותה המדינה, והכירו זה את זה, כי החכם הזה היה החכם של המלך הנ"ל, ובודאי היה שם שמחה גדולה, שמחות ובכיות כנ"ל, כי פכו איך זוכים למצא את המלך עם כל הנ"ל, ושאלו את החכם, אם אינו יודע מן היד של המלך, והשיב להם, שהיד הוא אצלו, אך מעת שנתפזרו על ידי הרוח סערה כנ"ל, שאז נעלם מהם המלך וכו' כנ"ל, מאז הוא אינו רוצה להסתכל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצורך ענינו, אבל בהיד אינו מסתכל כלל ודברו עם החכם איך נתגלגל ובא לכאן, וספר להם, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, הלך באשר הלך, ובדרך הלוכו עבר על פלם, רק על אלו השלשה-הינו הבעל-תפלה והגבור והממנה-לא עבר), עד שמצאו אותו בני-המדינה אלו וקבלו אותו למלך כנ"ל.

סדר שליחו ערוף הימני:

(ט) במה דברים אמורים בארץ ישראל וכל הדומה לה אבל במקומות שעונת הגשמים שלהם קודם שבעה עשר במרחשון או אחר זמן זה כשיגיע זמנם ולא ירדו גשמים יחידים מתענים שני וחמישי ושני ומפסקים בר"ח חנוכה ופורים ושוהין אח"כ כמו ששה ימים אם לא ירדו גשמים בית דין גוזרין י"ג תעניות על הסדר שאמרנו: (י) כל תענית שגוזרים הצבור בחוצה לארץ אוכלים בהם בלילה ודינם כדין שאר תעניות שאין גוזרים על

הצבור תענית כגון צום כפור אלא בארץ ישראל בלבד ובגלל המטר ובאותם עשר תעניות שהם שלשה אמצעים ושבע אחרונות: (יא) היו מתענים על הגשמים ונענו כמה ירדו ויהיו פוסקין מן התענית משיכנסו בעומק הארץ החרבה טפה ובבינונית שני טפחים ובעבודה שלשה טפחים (ושיעור כמה צריכין לירד לברך עליהם עי"ל סימן רכ"א) ואם התחילו לירד אחר חצות ישלימו אותו היום (ועיין לעיל סימן תקפ"ט בסופו) ואם התחילו לירד קודם חצות לא ישלימו אלא יאכלו וישתו ויעשו יום טוב ולערב יתקבצו ויאמרו הלל הגדול: (יב) אין אומרים הלל הגדול אלא כשנענו ביום תעניתם דוקא אבל אם לא נענו עד יום שלאחר תעניתם לא: (יג) אם ירדו להם גשמים בליל תעניתם קודם שעלה עמוד השחר אין אומרים הלל הגדול:

סימן תקעו (א) כשם שמתענים ומתריעים על הגשמים כך מתענים על שאר הצרות כגון כותים שבאו לערוך מלחמה עם ישראל או ליטול מהם מס או ליקח מידם ארץ או לגזור עליהם צרה אפילו במצוה קלה הרי אלו מתענין ומתריעין עד שירוחמו וכל הערים שסביבותיהם מתענים אבל אין מתריעין אא"כ תקעו להתקבץ לעזרתם ואפילו לא באו אלא לעבור דרך ארצם שאין להם מלחמה עמהם אלא על כותים אחרים ועוברים על מקום ישראל מתענין ומתריעין: (ב) וכן על הדבר איזהו דבר עיר שיש בה ת"ק רגלי ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה הרי זה דבר יצאו ביום א' או בד' ימים אין זה דבר היו בה אלף ויצאו ממנה מתים בג' ימים זה אחר זה הרי זה דבר יצאו ביום אחד או בארבעה אין זה דבר וכן לפי חשבון זה ואין הנשים והקטנים וזקנים ששבתו ממלאכה

לְהִתְנַהֵג עִתָּהּ, בְּאִפְּן שְׁנֹזְכָה לְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא מִנְהִיג אֲמַתִּי כְּזֶה שִׁיבִיאֵנוּ בְּחֵינֵנוּ לְתַכְלִית הָאֲמַתִּי, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, "אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יִצְרָנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כְּלָנוּ, עָלֶיךָ יַעֲזֹב חִלְכָּה יְתוֹם אַתָּה הִייתָ עֹזֵר" כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ צְפוּן לִבְנוֹ וְאֵיךְ לְעֹזְרָנוּ עִתָּהּ בְּכֹל הָעֲנִינִים וּבַפֶּרֶט בְּעֲנִין זֶה אֲשֶׁר בּוֹ תְלוּי הַכֹּל, שְׁנֹזְכָה לְמַצֵּא הַמְנַהֵיג הָאֲמַתִּי שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנֵּת מִשָּׂה רַבָּנוּ, שְׁיֻכַּל לְהַבִּיאֵנוּ לְתַכְלִית הָאֲמַתִּי וְהַנְּצָחִי מְהֵרָה בְּחֵינֵנוּ וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ, כִּי אָנוּ מִשְׁלִיכִים כָּל יְהַבְנוּ עָלֶיךָ "וְאֲנִי תָמִיד אֶיֱחַל, עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא ה' מִשְׁמָיִם", וַיָּשׁוּב אֵלֵינוּ וַיִּרְחַמְנוּ, וּכְאֵב אֶת בֶּן יִרְצֵנוּ, וַיַּחֲזִיר לָנוּ הָעֶטְרָה לְיִשְׁנָה, וַיִּתֵּן לָנוּ רוּעָה כְּלָבֵנוּ וַיִּקְיֵם מְהֵרָה מִקָּרָא שְׁכָתוֹב: "וְנָתַתִּי לָכֶם רוּעִים כְּלָבֵי וְרָעוּ אֶתְכֶם דַּעָה וְהַשְׁכֵּל" וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגֵאֲלָנוּ וְתַבִּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וַיִּקְיֵם מְהֵרָה: "וְהִקְמַתִּי עֲלֵיהֶם רָעָה אֶחָד וְרָעָה אֶתְהֵן אֶת עַבְדֵי דָוִד הוּא יִרְעָה אוֹתָם וְהוּא יִהְיֶה לָהֶן לְרָעָה, וְאֲנִי ה' אֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹקִים וְעַבְדֵי דָוִד נָשִׂיא בְּתוֹכָם אֲנִי ה' דְּבַרְתִּי" וְנֶאֱמַר: "וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בְּגִלוּלֵיהֶם וּבְשִׁקוּצֵיהֶם וּבְכֹל פְּשַׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אוֹתָם מִכֹּל מוֹשְׁבֵתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם וּמִתְהַרְתִּי אוֹתָם וְהָיוּ לִי לְעַם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹקִים, וְעַבְדֵי דָוִד מְלֹךְ עֲלֵיהֶם וְרָעָה אֶחָד יִהְיֶה לְכֹלָם וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ וְחֻקוֹתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם, ה' אֱלֹקִים צְבָאוֹת הַשִּׁיבְנוּ הָאֵר פְּנֶיךָ וְנִשְׁעָה":

תְּפִלָּה כַּט סָכָד: {מיוסד ע"פ תורה מ'} "עֵינֵי תָמִיד אֵל ה' כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשֶׁת רַגְלִי, אֱלֹיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינֵי הַיִּשְׁבִּי בְּשָׁמַיִם, הִנֵּה כְּעֵינֵי עַבְדִּים אֵל יָד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שְׂפָחָה אֵל יָד גְּבֻרָתָהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֵל ה' אֱלֹקֵינוּ עַד שִׁיחְנֵנוּ, חָנְנוּ ה' חָנְנוּ, כִּי רַב שָׁבַענוּ בּוֹז" אָבִי שְׁבַשְׁמִים מְלֵא רַחֲמִים רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב,

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תרל"ד - צמח מנהר צ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, המרחם על הארץ ומרחם על
הבריות רבוננו דעלמא כלא, אתה בראת עולמך ברצונך הטוב
בשביל ישראל עמך, כדי להתפאר עמם בכל דור ודור, ובטובך
הגדול בחרת ישראל עמך מכל העמים ואת ארץ הקדושה מכל
הארצות, להיות לעמך ישראל לנחלה כי ידעת ששם אביר הקדוש
המחכים ושם מקום מוכן לקדשת ישראל, להשיג שם חכמה
האמתית, להכיר אותך בדעת נפלא ובאמונה שלמה:

שכה: רבוננו של עולם אדון כל הארץ, אלוה כל הבריות, מה אומר
ומה אדבר, אתה יודע מעלת ארץ ישראל וקדשתה העולה עד
אין סוף ואין תכלית ואנכי הבווי והנמאם אשר הרביתי לפשע
נגדך, ופגמתי וקלקלתי הרבה מאד, עד אשר על ידי רבוי עוונותי
ופשעי העצומים, ובפרט על ידי כל מה שפגמתי בפגם הברית
מעודי עד היום הזה, על ידי כל זה טרפתי את דעתי ופגמתי את
מחי, ואפלו מעט הרשימו שנשארה מדעתי היא גם כן מבלבלת
ועבורה מאד אך עם כל זה גם זאת הרשימו המעוטה של אמתת
דעתי, רואה מרחוק ומציץ מן החרפים מבין זפרון דברי תורתך
הקדושה, אשר חוננתנו ברחמיך הרבים, עד אשר אני מבין
מרחוק גדל עצם מעלת קדשת ארץ ישראל בלי שעור וערך
וכאשר שמענו מפי הצדיקים האמתיים וראינו בספריהם
הקדושים שכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ ישראל:

שכו: והנה עתה, אחרי כל מה שעבר עלי מעודי עד היום הזה,
וכמה סבות סבת עמי, ובכמה גלגולים גלגלת עמי כדי לקרבני
אלך ולהחזירני בתשובה שלמה לפניך, ועדין לא עלתה בידי
לזכות לתשובה שלמה כראוי, ולא די שלא זכיתי לתשובה שלמה
אף גם פגמתי הרבה מאד בכל עת ועתה אחרי כל אלה, איני

יֹדַע עֲתָה שׁוֹם דֶּרֶךְ בֵּית מָנוֹס מִמְּנִי, וְלֹא שׁוֹם עֲצָה וְתַחְבוּלָה, כִּי
אִם עוֹד רוּחִי מִקְשָׁקֶשׁ בְּקֶרְבִּי, עוֹד קוֹל דּוּדֵי דוֹפֵק בִּי, וּמְעוֹרְרֵנִי
וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְנִסְעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֶזְכָּה לָשׁוּב
מִכְסִּילָתִי וּמִמַּעֲשֵׂי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֶזְכָּה לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים
אֲמֵתִיִּם, אוֹלֵי יְחוּם אוֹלֵי יִרְחָם וְאַתָּה יוֹדַע עֲצָם רַבּוּי הַסְּפִקוֹת
שֵׁשׁ לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר וְזֶה עֶקֶר הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצִרוּף שִׂאֲרֵי
מְנִיעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ וְשִׂאֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת אֲבָל
בְּאַמֶּת אֲנִי מוֹדָה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיּוֹת, שְׁעֶקֶר הַמְּנִיעָה הִיא
מְנִיעַת הַמַּח מַחֲמַת כַּמָּה סְפִקוֹת וּבְלְבוּלִים, שְׂמַבְלְבִלִין אֶת דַּעְתִּי
וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לְעִסוֹק בְּזֶה לְהַכִּיֵּן לִי הַדֶּרֶךְ
לְנִסְעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאַף עַל פִּי כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אַתָּה מְרַמֵּז לִי
בְּכָל עֵת לְהַשְׁתַּזְקֵק לְזֶה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר לֹא אוֹכֵל
לָנוּחַ וְלִשְׁקֵט מִלְּכֶסֶף לְזֶה לַיִלָּךְ וְלָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי יִדְעֵתִי כִּי
רַחֲמֶיךָ לֹא כָלִים, כְּלִי הֵאֵי וְאוֹלֵי תִזְכְּנִי לָבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם,
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שָׁם קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת בְּאֶפֶן שְׂאֵזְכָה
לְהִתְחַכֵּם מֵעַתָּה וּלְהַשְׁפִּיל עַל דַּרְכֵי, וּלְבַעַר הָרַע מִקֶּרְבִּי, וּלְבַטֵּל
הָרוּחַ שְׂטוֹת מִמְּנִי, וְלִזְכּוֹת לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר לְזֶה לָבֹד
כְּלַתָּה נַפְשִׁי, כִּי זֶה כַּמָּה נְכֶסֶף נְכֶסֶפְתִּי לָשׁוּב אֵלֶיךָ, וּכְבָר גְּלִיתָ
לָנוּ גְּדֹל רַחֲמֶיךָ וְעֲצָם חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל עֵת, וְרַב טוֹבָךָ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר,
אֲשֶׁר אַתָּה צוֹפֵה לְרַשָּׁע וְחַפִּץ בְּהַצְדִּיקוֹ, כִּי לֹא תַחְפִּץ בְּמוֹת הַמֵּת
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכָּיו וְחַיָּה, וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תַחֲכֶה לוֹ, "תָּשׁוּב אֲנוֹשׁ
עַד דִּבְא" עַד דְּכֹחֶה שֶׁל נַפְשׁ: